

CARTA DOMINICAL

5 DE ABRIL DE 2020

RESSÒ DE LA PARAULA

Interiorment enfortits

Un periodista ens pregunta com afronta la Diòcesi la crisi i com està present en la lluita contra la pandèmia. Responem que l'Església afronta la crisi i ofereix la seva ajuda a la societat en un triple sentit:

Primer, senzillament sent els catòlics autènticament "el que són". Com diem que Déu, no sols estima, sinó que és amor i misericòrdia, així volem ser els creients: amor i misericòrdia, en tot el que fem i vivim.

En segon lloc, vol estar present mitjançant moltes iniciatives que surten de les persones i comunitats cristianes a favor dels més necessitats: no sols de Càritas, sinó també de particulars, altres grups, comunitats, incloses les comunitats religioses, fundacions, col·legis, moviments, etc.

En tercer lloc, l'Església mitjançant el compromís sobretot dels seus membres laics, se suma a tota iniciativa que prové de la societat, amb la qual comparteixi l'humanisme i els criteris fonamentals de tota acció a favor dels necessitats, sense cap altre interès que secundar tot el que considera un bé per a tothom.

Alguns observaran que l'Església com a tal no ofereix cap solució; no necessitem, diran, la fe, ni qualsevol resposta que ho deixi tot en una vivència interior i no sigui una solució pràctica, visible, social, etc. Uns altres, potser en sintonia amb el nou gust per "la interioritat", ens entendran una mica més.

M'arriba des d'una comunitat carmelita aquest testimoniatge d'Edith Stein, Santa Benedeta de la Creu. Cinc dies abans de morir en la cambra de gas, escriu a la superiora de la seva comunitat, informant-la que "estan totes bé" i afegeix:

"Naturalment, fins avui sense missa i sense comunió; potser més tard és possible. Ara ens és donat experimentar una mica com es pot viure sostingudes interiorment".

En aquests moments molts experimentarem una perfecta sintonia amb aquestes paraules de la santa.

Ella ho tenia molt més difícil que nosaltres, perquè li esperava la mort cruenta.

"Sostinguts interiorment". ¿Caldrà aquí fer una explicació i una apologia del que significa per a nosaltres "interioritat"? Ja arribarà el moment oportú. Basta recordar la coneguda màxima de sant Agustí: "A l'interior de l'home habita la veritat". És a dir, a l'interior hi ha la veritat o realitat de cadascun (sense dissimulacions) i la veritat de Déu (el seu Esperit). Qui oblida o menysté la interioritat viu en un tremend error, perquè fàcilment pot enganyar i ser enganyat.

Del nostre interior surt el més autèntic de cadascun, sigui bo o dolent, com ens va dir Jesús (cf. *Mt 15,19*). Perquè del cor neix la llibertat, l'adhesió o no a determinats valors i ideals, el sentit que donem a les coses, els motius profunds del nostre actuar, l'amor, la indiferència o l'odi...

Per això, avui particularment, si volem que de nosaltres surtin gestos de fraternitat, de justícia, de solidaritat, d'amistat, de servei, de paciència, de constància, d'esperança, de generositat... i moltes altres conductes reclamades per a sortir junts de la crisi, és absolutament indispensable que el nostre interior, no sols estigui sa, sinó també enfortit.

Aquest és, sobretot, el camp en el qual treballa la nostra fe. Sense oblidar que Jesús també ens va recordar que el que escoltem i creiem s'ha de traduir en obres (cf. *Mt 7,21-23*), la nostra resposta sempre serà la mateixa: "que el nostre cor estigui convertit, purificat i lliurat a Crist i sostingut per Ell, per a continuar estimant sense parar". D'aquesta interioritat sanada i enfortida surt avui la nostra aclamació a Jesús que entra com Messies a Jerusalem. Ja sabem què és el que això significa. Potser no tindrem l'Eucaristia, però el nostre cor seguirà sent eucarístic.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat